

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Norden [2]

Citation: Ploug, Carl: "Norden [2]", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid70261/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

I. SANGE.

Norden.

I.

Hvor de hvide Bræer skinne
Fra de mørke Fjeldes Tinde;

Hvor de stride

Elve skride

Gjennem Dalens magre Jord;

Hvor de høje Graner suse,

Og i lave Bjælkehuse

Stærke, trygge

Bønder bygge —

Er det skjønne, stolte Nord.

Hvor de blanke Bølger blaane,

Hvor de grønne Bakker skraane,

Og de bløde

Enge føde

Modig Ganger, rige Hjord;
Hvor de gyldne Agre svømme,
Og om Bøgeskovens Drømme
 Nattergale
 Føre Tale —
Er det samme skjønne Nord.

Hvor det var en Leg at stride,
Hvor det var en Spøg at lide;
 Hvor den kjække
 Vikingsnekke
Skar i Havet røde Spor;
Hvor de dybe Draper rungød
Og af Folket, tusindtunged,
 Baarne siden,
 Trodsed Tiden —
Var det gamle, store Nord.

Hvor, af Aanden overvunden,
Seklers Tyvdragt er udrunden;
 Hvor de Stemmer,
 Hjertet gjemmer,
Mødes i et mægtigt Kor;
Der, hvor Mindets Nordlys blinker,

Og til Idræt Slægten viiker
Haabets fjerne
Morgenstjerne —
Er det unge, frie Nord.

2.

Studenten sad engang forstemt
I Vinternat,
I fremmed Kløgt han tro'de gjemt
Al Livets Skat;
Da lød en hjemlig Harpeklang
Omkring hans Vraa,
Da følte han en mægtig Traug
I Hjertet slaa;
Og Norden gik op for hans Tanke.

Thi Mindets Stjernehimmel svam
Paa Tonens Hav,
Og Haabets gyldne Straalekam
Steg op deraf,
Og Fremtid sank til Fortids Barm
I Nuets Leg;
Da svalmed Styrken i hans Arm,
Og Modet steg;
Thi Fremtiden ejed hans Tanke.

Studenten slog sin Vimpel ud
Til Vikingtog;
Med Vaarens Luft som Vaarens Bud
Han kjæk uddrog,
Og Upsal, Kjøbenhavn og Lund
Har hørt hans Pagt,
Og Livsens-Ordet i hans Mund
Har viist sin Magt;
Thi Norden blev Folkenes Tanke.

Studenten sjunger nu hver Dag
Sit glade Haab;
Det flammer højt i Brødres Lag
Ved Druens Daab;
Men engang vorder han til Mænd,
Hans Sang til Daad,
Og aldrig, aldrig svigter han,
Før han har naa't,
At Norden er mer end en 'Tanke!

3.

Ungdommens Drøm,
Smilende Barn med den klingende Lyre!
Naar skal du Treforken gribe, og styre
Tidernes Strøm?

Ungdommens Haab,
Blinkende Fakkol i Nætterne lange!
Naar skal Du Baunerne tænde og fange
Gjerningens Daab?

Timerne randt:
Blegere zittred den ledende Stjerne;
Svinder den ej i det taagede Fjerne?
Viste den sandt?

Timerne gaa:
Der, hvor de trængtes, de jublende Skarer,
Lege nu Sorgløse, springe nu Harer;
Vi er kun faa.

Dog skal den gro,
Spiren, der spæd pippet frem over Jorde;
Ungdommens Haab skal forklæres og vorde
Mændenes Tro.

Dog skal den staa,
Tanken, som Saga har haaret og ammet,
Tanken, som Æt efter Æt har anammet,
Kan ej forgaa.

Evig og sand,
Virker den dybt, naar den oventil sover,
Lysor blandt famlende Slægter den over
Fødrenes Land.

4.

Ungdomsmodet slaar med sine Vinger,
Hele Verden for vor Fod er lagt,
Fremtids Drapa i vor Tanke klinger,
Aanden ser sin Gjerning alt fuldbragt;
Søde Kys af varme Purpurløber
Og af Glødens Nektar fulde Drag
Løunen er, der vinker Hver, som stræber
Kjækt og ærlig for den gode Sag.

Ak men, Brødre! Livets Jammer stækker
Alt for hastig Tankens raske Fart,
Og en klam Filistertaage lægger
Sig om Øjet, der har skuet klart:

Lønnen tidt er plumret, før den smagt er,
Maalet var Dig nært — forbi det fo'r;
Sandhed syntes størst af Verdens Magter,
Men dens Daarskab er dog nok saa stor.

Dog, det ilde sømmer yske Svende,
Fejgt at skælte for vort svare Kald,
Eller Ryg i Livets Kamp at vende
Der, hvor Aandens Styrke prøves skal.
Haabets Fugl, vor Ungdoms milde Sanger,
Flyver med til Mændenes Bedrift,
Og paa Nattens dunkle Hvælving pranger
Store Minders lyse Sejersskrift.

Vil vi love da i Lagets Gammen:
Nordens Held og Hæder, Magt og Pris
Maalet er, hvortil vi stræbe saamen,
Hver i Sit, paa ærlig nordisk Vis!
Frihedstempleet rejst med høje Bøer!
Rets og Sandheds stærke Værn derom!
Og derinde kydske Altarluer
Straalende fra Skjønheds Helligdom!

5.

Hærover Tidens Hav der gaar
En Dønning død:
Ved Styret Vold og Vilkaar staar,
Af Graven jordet Fordom gaar,
Og Sandhed hder slette Kaar
Og Frihed Nød;
Det er, som Folkets Haab var tabt,
Og Troen paa dets egen Kraft
Var død.

Men atter kule vil en Storm
Fra Sønden op:
Da styrter hver en snørklet Form,
Da brister hver en skimlet Norm,
Da ryster Dybets Midgaardsorm
Sin tunge Krop;
Da galer Hævnens Hane rød;
Den vilde Kraft, som tro'des død.
Staar op.

Skal Nordens Odelsgaard den Dag
Staa tryk og fast,
Naar skøre Kroner gaa i Kvag,
Og Riger drive om som Vrag.

Naar Liv og Død for Folkelag
Er Tærningkast?
Skal Nordens frie Folkeaad
Da frejdig trodse fremmed Baand
Og Bast?

Det love Nordens unge Mænd
Med Haand og Mund;
Naar Fare truer det igjen,
Da skal vi møde, Ven med Ven,
Og give Hu og Gjærning hen
Af Hjertens Grund!
Og hvad der nu er svagt og delt,
Det skal vel stande stærkt og helt
Den Stund!

De nordiske Naturforskere.

(1847.)

1.

I Roskilde Domkirke.

Velkomne, Præster fra Naturens Kirke,
Til den, som Menneskenes Haand har bygt!
Velkomne I, som travlt i Verden virke,
Til Fredens Bolig, Hvilestedet trygt!
Her sprudle ej de Livets friske Kilder,
Hvoraf I øste Kundskabs rige Magt;
Den Troens Kraft, som højned disse Piller,
Er med sin ædle Kunst i Graven lagt.

Og dog har Døden denne Hal ej mærket: —
Her stiger Andagts Højsang, fuld og ren,
Og Kunstens Liv sig rører end i Værket,
Og Stemmer tale her fra hver en Sten;
Thi Danmarks Saga vandrer om herinde
Fra Grav til Grav med Griffen i sin Haand,
Og frisker op hvert halvt udslettet Minde
Og maner de henfarne Tidens Aand.